

כב א מ"י פ"ב מה' קוטע הלכה ב:

תוספות שאנין

וב"ה סבירי לאו כגבוי דמי והו"א לה היא תרבעת כתובתה מספק דדילמא זניא הלכך אינהו דדאי והו"א ספק ואין ספק מוציא מידי דדאי ועליה להביא ראיה שלא זינתה ליה. מחלוקת בעקרה וקנה פ"ה מחלוקת דפליגי רבי אליעזר ואמר (א) ראיה לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת אבל איילוניות כי נמי ראיה לקיימה היא מיהו לא שתיא מהאי טעמא דראיהו להריון בעינן ועקרה ע"י מכה (ב)

(א) ז"ל ואמר דיכול לישא אשה אחרת כי בעקרה חקיקה דלמא למימר ליה טעמא אלא טעמא משום דלא חזיא לקיימה עלה פליגי ר"א ואמר וכו'.
(ב) חקיקה מינא דבת הריון היא קודם לכן אבל איילוניות מנען אמה לקיימה היא חזיא.

משום דזיקת נשואה עושה ספק נשואה אלמא דמספיקא אמרי ז"ש יחלוקו ולא מוקמי לכולהו נכסי בחזקת יורשי האשה מטעם שטר העומד לגבות כגבוי דמי ז"ל גבי נפל הבית עליו ועל אביו לא היו לכן נכסים אלא שהיא אומרת האב ראשון מת יורש הבן וישתעבדו לכתובתה התם ודאי נכסי האב לא עמדו מעולם בכה האשה ואעפ"כ כיון דאמר כגבוי דמי הרי הוא ספק אם האב מת ראשון ועמדו הנכסים בחזקתה או הבן מת ראשון ואין לה צדוהם נכסים כלום ונחזיקה יורשין הן הלכך ספק הוא אם עמד שטר שלה לגבות מאותן נכסים כלל הלכך חולקין וכן נפל הבית עליו ועל אשתו ספק אם היא מתה ראשונה וירשה הצעל שלא ניתנה לגבות מחיים אי נמי איפכא וירשה צאין ממנה וכן גבי שומרת יבם שמתה אחר האביל והללו צאין לירש והללו צאין לירש אלא צאין לירש יחלוקו אבל הכל שהיא צדיקים והכחונה ניתן לגבות לאחר מיתת הצעל דכיון דדמיא כגבוייה על היורשין להביא ראיה שזינתה וכה"ג אומר בפרק החולק (יבמות דף נח:) רישא דאיתא לדידה הו"א לה אחיה ודאי ואינהו

ספק ואין ספק מוציא מידי ודאי ספיקא ממה הללו צאין לירש והללו צאין לירש: ט"ב ב"ת הל"א אוטרים או שותות או לא נופלות בתרובתן. כפ' החולק (ג"ס) מפרש מתוך שלא שותות לא נוטלות כתובתן ולא ידענא בנכסי לאן ברזל מאי קא סבר ז"ה דכפ' מי שמת (ב"ב דף קמח.) גבי נפל הבית עליו ועל אשתו אמרי ז"ה הנכסים בחזקתן עומדות ופי' נכסי לאן ברזל ופליגי אמוראי בגמרא בחזקת מי בחזקת יורשי הצעל או בחזקת יורשי האשה ובר קפרא מני הללו צאין לירש והללו צאין לירש אלא הכא שהיא צדיקים בחזקתה הן עומדים או דלמא כיון דאחריותם היו על הצעל היו בחזקתו ולי"ש ושייכא בפלוגתא דהתם ובנכסי מלוג לא פליגי ז"ה דלפי' גבי ספק מוקי להו בחזקת יורשי האשה וכ"ש הכא דלפי' ודאי זינתה לא הפסידתה כדאמר בפרק אלמנה נוזינת (כתובות דף קא.) היוצאת משום שם רע נוטלת מה שבפניה ויוצאה ופי' נכסי מלוג ואם תאמר מ"ש מתניתין מפלוגתא דרב הונא ורב יהודה ורב נחמן ור' יוחנן דפליגי ב"פ"ק דכתובות (דף יב:) מנה לי בידך והלה אמר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור ה"ג היא טוענת כרי אכל הוא אינו יכול לטעון טענת כרי ותהוי מיוצאת דרב הונא ז"ל מאחר שהתורה עשאה ספק עד שתשמה אינה יכולה לטעון טענת כרי ופלוגתא דמתני' התם הנושא את האשה ולא מנא לה בתולים לא שייכא להכא דהתם אפילו ז"ש מודו דמשא אמתו שטר מעולם לא עמד לגבות שהרי הצעל טוען מקומו היה מקם טעות והכא לא שייך למימר אליבא דב"ה העמד אשה על חזקתה ואימור לא זינתה שהרי רגלים [לדבר] שקינא לה ונסתרה והכתוב הוציאה מאותה חזקה ועשאה ספק:

וב"ה סבירי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי: מעוברת חבירו כו': אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוב מחלוקת בעקרה וקניה אבל איילוניות דברי הכל לא שותה ולא נוטלת כתובתה שנאמר ונקתה ונזרעה זרע מי שדרכה להזריע יצאה זו שאין דרכה להזריע מיתבי (ב"ה) המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו אם עד שלא כנסה נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובתה מעוברת

דראיה להריון צעין ועקרה על ידי מכה וקניה מינא דבת הריון היא קודם לכן אבל איילוניות מנען אמה לקיימה היא חזיא: לא ידענא בנכסי לאן ברזל מאי קא סבר ז"ה דכפ' מי שמת (ב"ב דף קמח.) גבי נפל הבית עליו ועל אשתו אמרי ז"ה הנכסים בחזקתן עומדות ופי' נכסי לאן ברזל ופליגי אמוראי בגמרא בחזקת מי בחזקת יורשי הצעל או בחזקת יורשי האשה ובר קפרא מני הללו צאין לירש והללו צאין לירש אלא הכא שהיא צדיקים בחזקתה הן עומדים או דלמא כיון דאחריותם היו על הצעל היו בחזקתו ולי"ש ושייכא בפלוגתא דהתם ובנכסי מלוג לא פליגי ז"ה דלפי' גבי ספק מוקי להו בחזקת יורשי האשה וכ"ש הכא דלפי' ודאי זינתה לא הפסידתה כדאמר בפרק אלמנה נוזינת (כתובות דף קא.) היוצאת משום שם רע נוטלת מה שבפניה ויוצאה ופי' נכסי מלוג ואם תאמר מ"ש מתניתין מפלוגתא דרב הונא ורב יהודה ורב נחמן ור' יוחנן דפליגי ב"פ"ק דכתובות (דף יב:) מנה לי בידך והלה אמר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור ה"ג היא טוענת כרי אכל הוא אינו יכול לטעון טענת כרי ותהוי מיוצאת דרב הונא ז"ל מאחר שהתורה עשאה ספק עד שתשמה אינה יכולה לטעון טענת כרי ופלוגתא דמתני' התם הנושא את האשה ולא מנא לה בתולים לא שייכא להכא דהתם אפילו ז"ש מודו דמשא אמתו שטר מעולם לא עמד לגבות שהרי הצעל טוען מקומו היה מקם טעות והכא לא שייך למימר אליבא דב"ה העמד אשה על חזקתה ואימור לא זינתה שהרי רגלים [לדבר] שקינא לה ונסתרה והכתוב הוציאה מאותה חזקה ועשאה ספק:

ב"ת הל"א סבירי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי. אי קשיא מהא דאמר כפ' המקנא (ב"מ דף קי.) יתומים אמרו לנו השבחנו וב"ה אמר אביכם השבחנו על מי להביא ראיה סבר רב הונא למימר ארעא בחזקת יתמי קיימא ועל ז"ה להביא ראיה אמר ליה ההוא סבא הכי אמר ר' יוחנן על היתומים להביא ראיה מאי טעמא ארעא כיון דלגוביינא קיימא כמאן דגבי דמי ויתמי נייתי ראיה ונשקול ובי ר' יוחנן שבק בית הלל ועבד כב"ש יש לתרץ הכא דהשיעבוד עצמו של כתובה עומד נספק לא קיימא ארעא לגוביינא אמרי ז"ה דלאו כגבוי דמי אכל התם היתומים מודו לז"ה בקרקע עצמו שהוא משועבד לו ואינם מעבדין לפי הקרקע הלכך אפילו בית הלל מודו דככה"ג כגבוי דמי ולא קיימא ארעא בחזקת יתמי וכיון דלא קיימא בחזקת יתמי על היתומים להביא ראיה מן השבח דומיא דעיר ואילן דמייתי עלה ספק זה קודם ספק זה קודם קוץ ונותן דמים אלמא כיון דלמיקון קאי דצין אם קדם האילן צין אם קדם העיר קוץ אלא שאם קדם האילן קוץ ונותן דמי אמרי ליה זיל קוז דומי אייתי ראיה ושקול גבי הא ארעא נמי אמרי ליתמי הבו ליה ארעא לז"ה דהא לגוביינא קיימא ושבח ראיה ושקילו מפי מורי"ה: לאו כגבוי דמי. הכא לא שייכא כל הני פלוגתא דרבי ורבנן דפליגי בפרק השואל (ב"מ דף ק:) דכל העומד לצבור (א) כצבור דמי ופלוגתא דר' שמעון בן גמליאל ורבי פרק קמא דסנהדרין (דף טו.) ובפרק השואל (גיטין דף נט.) כלל העומד לגזוז ופלוגתא דרבי שמעון ורבנן בפרק המנחות והנכסים (מנחות דף קב:) כל העומד לזרוק כזרוק דמי וכן לפדות ולשרוף דלאו בחדא מחיתא נחות להו דהכא כ"ע מודו דאמרי' לאו כגבוי דמי והעמד ממון בחזקת בעליו שהרי לר"ך דיינין ולאו צידו הוא כדאמר (ג) גבי גר מי יימר דמודקין ליה בי דינא וטעמא דר' מאיר כצבור דמיין משום דצידו ואין לר"כין לגופן הלכך לא חשיב להו בקרקע והכי אמר בפרק בהמה המקשה (חולין דף עג.) גבי ידות הכלים דאין מטבילין אלא עד מקום מדה משום דעומדין ליקצף וגבי שערו העומד לגזוז אמר בפרק קמא דסנהדרין (דף טו.) דמודה רבי מאיר דלאו כזוז דמי משום דאשכחיה אשכח כל מה דקאי ומיהו רבן שמעון בן גמליאל פליגי ואמר כזוז דמי דלא עביד איניש דשביק ליה והני דרבי שמעון טעמא אחרתא אית בהו ולא אמר אלא בנמקום מזה כגון זריקת דם ופדיית פרה כשמואל אחרת נאה ממנה ושריפתה אבל בהני דרבי מאיר ורשב"ג לא שייך האי טעמא והא דאמר גבי שופר של עבודת כוכבים בפרק ראיהו בית דין (ר"ה דף כח.) וגבי לולב של אשירה (סוטה דף לא:) ומנעל בפרק מלוא חלינה (יבמות דף קג:) כתומי מכתם שיעוריה אפי' רבנן מודו משום דאיקור הגאה הוא ולא הוא אלא כעפרא דארעא בעלמא וליכא שיעורא ופרה חיצת הקדש מהני זרצין עיון כלאי הכרס אמאי מטמאין טומאת אובלים ולא אמר כתומי מכתם שיעוריה הלכך ליכא לדמויי להדדי והא דאמר בפרק נערה (כתובות דף נא.) כל העומד לקצור כקצור דמי התם טעמא דלא תקנו לז"ה לגבות אלא דבר הארץ לקרקע קאת וכן פירש רש"י (ב"מ טו:) שבה המניע לכתמים שעומד בקצור ורצין קאת לקרקע: (ד) ב"ת הל"א המקנא לארוסתו. כך צריימא זו שניה במוספתא (פ"ה) המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו אם משכנסה נסתרה או שותה או לא נוטלת כתובה הרובא שנשא עקרה או זקניה ויש לו אשה וצניס או שותה או לא נוטלת כתובתה (א) [מעוברת עצמו או מניקת עצמו או שותה או לא נוטלת כתובתה] כהנת ליה וישראלית שנשאה לכהן ללוי וישראל ממוזר נתינה לנתין ואשת גר לגר ועבד משחרר והאיילוניות או שותה או לא נוטלת כתובתה רבי שמעון בן אלעזר אמר איילוניות לא שותה ולא נוטלת כתובתה שנא' ונקתה ונזרעה זרע שראוי לזרע פרט לאיילוניות שאינה ראיה להזרע אבל המקנא לארוסתו ולשומרת יבמתו שלו עד שלא כנסה נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובתה הרובא (א) [שנשא עקרה וזקניה ואין לו אשה וצניס לא שותה ולא נוטלת כתובה מעוברת חבירו ומניקת חבירו לא שותה ולא נוטלת כתובה] רבי אליעזר אומר יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן: (א) [שנשא

(א) [מוספי פ"ה:] (ב) [שיך לעיל במשנה:] (ג) [קדושין פ"ג:] (ד) [וע"י היעב מוס' ב"ק נה:] (ה) [ד"ה שבת ומוס' ב"ב מנ:] (ו) [ד"ה שבת:] (ז) [ד"ה (ו) וד"ה:]

תורה אור השלם
1. ואם לא נטמאה האשה ותרדה הוא ונקתה ונזרעה זרע.
במדבר ה' כח

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה לאו וכו' דכצבורות דיינין:

ארוסה פרק רביעי סוטה

כג א מיי פ"ח מהל גירושין הלכה כה סמך עשין ג פ"ט ע"א ר"ע קמ"ג פ"ט ע"א ר"ע כד ב מיי שם הלכה כה טו"ש ע"א פ"ט ע"א כה ג מיי פ"ט מהל סוטה הלכה י:
 כד ד מיי שם הלכה ה: כז ה מיי שם הלכה ו: כח ז מיי שם הלכה ו: כט ז מיי שם הלכה ו: ל ח מיי שם הלכה י ופ"ג שם הלכה כה סמך עשין ט: לא ט מיי שם פ"ג הלכה כה:

תוספת שאנץ

ראילוניות בענין אמה לקיחה ולא חזיא ליה: ואשת ממור לממור לאשת הראויה לממור ונשאת לממור וקנה לה ונסתרה ליה איילנית או שותה או לא נוטלת כתובה ומיירי בבישוי לו אשה ובנים דומיא דעקרה וזקנה: ולא ליפוש בפסולין פ"ה לא נעשה שלום ביניהם לא פירה ולא ירבה הואיל וכל דורותיו ממורים: מ"ד והיא לא נתפשה בו כלומר מהו דתימא פירשה סוטה על כרחך באשת ישראל קיימא מרכיבי והיא משמע ז"א היא דכי לא נתפשה אסורה הא נתפשה בו ועלה קאי קרא דברתיא ועבר עליו דתיק דמספקא לן בהך אם נטמאה אי לא [נטמאה] שותה אבל אשת כהן דליה בכלל והיא לא נתפשה אלא בהמתנה דרך אבריים שאין מתנוונה במעיים אלא ראשה ושאר אבריים כבדים עליה מ"ד א. מ"ד מבלעדי אישך כו' משמע דאישת בר הכי הוא קא משמע לן דלמי שקמה שכיבתו לבעול הוא דאחא וטריס בר הכי הוא ואע"ג דלאו בר אירועי הוא ובסריס חמה קאמר דמותה לקיימה ולא בסריס דמותה שאמור לקיימה משום לא יבא פצוע דכה ליה.

א) נראה דל"ל מ"ד הא לאו זכות תלה לה וכו' ולגמך מיהא לימכר וכו' כד"ל.

שנשא עקרה וזקנה וכו'. ומימה אמאי לא תנא איילוניות זהדי עקרה וזקנה: לא ישא אדם מעוברת חבירו. צירושלמי עליו הכתוב אומר (משלי כג) אל תשיג גבול עולם וצדקה יתומים אל תנא וזמורים חכמים לרבי אלעזר שאם היו לו צנים ואשה וינשא שותה או לא נוטלת כתובה היו לו אשה וצנים ומתו צין קיני מעוברת כבר נזכרה שותה וכו'. מעוברת עצמו או שותה וכו'. רש"י פי' ולא אמרינן דלא לקטליה לולד ומימה אמאי אית לן למקטליה מה איכפת לן נמתין עד שחלה הא מתן צפ"ק דערבין (דף י.) האש היולדה ליהרג אין ממתינין לה עד שחלה והסת גזירת הכתוב הוא ומתו גם שניהם לרבות את הולד והסת משמע טעמא דרבי קרא הא לא רבי קרא לא קטלנייה ליה משום דממונה דבעל הוא דלכתוב (שמות כה) כאשר ישיט עליו בעל האשה והכא הכי פירושא מעוברת עצמו אע"ג דקינא לה כשהיא מעוברת שותה לאחר שחלה ולא אמרינן כמו גבי מעוברת חבירו דאי קינא לה כשהיא מעוברת וילדה ומת הולד או הפילה אפי"ה אינה שותה דלאו צת קיניו הימה דממעט לה צפרי מני טעשה אשתו וכדאמרינן צירושלמי לא היו [ולן] אשה וצנים וכו' כבר [נראית] שלא לשמות: אמר לו רבי ישמעאל א"ב יסתרו כל עקרות ויפקדו. מימה וכו' ישמעאל לימא ליה לנפשיה יסתרו כל יולדות בצער וילדו צריות וכו' הואיל ולא נסתרה הפסידה ואמרת ריבוא והיא אפיקמה לעיל [דף כד.] לרבות הארוסה ושומרת יצט לקינוי: וזו הוא"ש ונתפשה אסורה אימא לא תשתה בל"ק קמ"ל. מימה לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא הכי נמי דמספקא לעיל ונראה כל היכא דקרא דמספקא אלעמיה מתוכו למדרש הכי ומדרש לדרשא אחרימי לא פריך ואימא ה"י דקמ"ל דכך ניתן למדרש למשה צניני ולא בע"א כהן והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי אישך מי שקדמה שכיבת בעל אצל לעיל בני ישראל משמע בדיחא למעוטי גרים וכן צפרק שני דיבמות (דף כב.) בגמרא דמי שיש לו אח מ"מ וזקק את אשת אחיו ליבוס דקא פריך פשיטא אחיו הוא מהו דתימא לילף אחיה אחיה מבני יעקב קמ"ל התם פריך ואימא הכי נמי משום דל"ן גזרה שיה למחצה ופריך טעמא להוציא מאחיה סברה או קרא וכן לענין לירשו (ט:.) וליטמא לו פשיטא אחיו הוא קד"א לא יטמא בעל צניני יש בעל שמתמא ויש שאינו מתמא הא כילד מתמא (דף י.)

לא שפוט. דכתיב (תחת אישה) ולא יחזיר עולמים. קנסא קנסוסו רבנן: לכשיגיע זמנו. לאחר כ"ד חדש ללידת הולד: והרובא. צמור. כמו ילד (נראית כה) רביא: מעוברת עלמו. שהיתה אשתו מעוברת וקינא לה: או שפוט. ולא אמרינן לא ליקטליה לולד: אשם ממור לממור. כלומר אשה הראויה לממור וניסת לממור וקינא לה ונסתרה: או שפוט כו'. ולקמן פריך פשיטא: אנה דאמרי כי האי סנה. דאית ליה עקרה וזקנה שותה מדלא נקט אלא איילוניות וניסין תלמודא מונקתה וזרעה זרע ולא משום דאינה ראויה לקיימה אלא כדבי אלעזר ס"ל דיכול לישא אחרת ולפרות ולרבות ואפי"ה איילוניות לא. וזו. כל אשה זנועה עקרה משום דלא נסתרה הפסידה: לא ליפוש פסולין. לא נעשה שלום ביניהם הולאי לא יפירה ולא ירבה האיל וכל דורותיו ממורין: והיא לא נפסדה כו'. כלומר מהו דמימא נסתת סוטה על כרחך צנאש ישראל קיימא מדכתיב והיא (מיעוטא משמע וזו היא דכי לא נתפשה אסורה הא נתפשה בו ועלה קאי קרא דסתריה ועבר עליו רוח וגו' הדיכא דמספקא לן בהך אם נטמאה היא ונטמאה וכו' א"ב יסתרו כל עקרות ויפקדו. מימה וכו' ישמעאל לימא ליה לנפשיה יסתרו כל יולדות בצער וילדו צריות וכו' הואיל ולא נסתרה הפסידה ואמרת ריבוא והיא אפיקמה לעיל [דף כד.] לרבות הארוסה ושומרת יצט לקינוי: וזו הוא"ש ונתפשה אסורה אימא לא תשתה בל"ק קמ"ל. מימה לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא הכי נמי דמספקא לעיל ונראה כל היכא דקרא דמספקא אלעמיה מתוכו למדרש הכי ומדרש לדרשא אחרימי לא פריך ואימא ה"י דקמ"ל דכך ניתן למדרש למשה צניני ולא בע"א כהן והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי אישך מי שקדמה שכיבת בעל אצל לעיל בני ישראל משמע בדיחא למעוטי גרים וכן צפרק שני דיבמות (דף כב.) בגמרא דמי שיש לו אח מ"מ וזקק את אשת אחיו ליבוס דקא פריך פשיטא אחיו הוא מהו דתימא לילף אחיה אחיה מבני יעקב קמ"ל התם פריך ואימא הכי נמי משום דל"ן גזרה שיה למחצה ופריך טעמא להוציא מאחיה סברה או קרא וכן לענין לירשו (ט:.) וליטמא לו פשיטא אחיו הוא קד"א לא יטמא בעל צניני יש בעל שמתמא ויש שאינו מתמא הא כילד מתמא (דף י.)

לאשתו כשרה ואינו נטמא לאשתו פסולה ה"י קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן צפ"ק דערבין (דף י.) גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתינים לה עד שחלה פשיטא גופה היא מהו דתימא (כי) כאשר ישיט עליו בעל האשה כתיב והאי ממונה דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"י דמאי נפקא לן מהתם דממונה דבעל הוא אצל הכא כיון דאשמועינן דעיקר קרא לדרשא אחרימי מהו לא סלקי דעתא למעוטי מניה מדי וכן פרי"י: אשת ריב. רש"י פי' צפרק חמה ולא צפרק אדם שאסור לקיימה ולא ידענין מנגלן דסריס אדם כגון ששתה כוס עיקרין דאסור לקיימה אי משום האי צרימא דמימתי צפרק שני דיבמות (דף כ:.) וצפרק הערל (שם דף פט:.) פלוג דכא וכתוב שפכה סריס אדם והוקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי וכן וכן אסור לקיים אלא על כרחיך אפלוה דכא וכתוב שפכה קאי דקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פצוע דכה וכתוב שפכה אצל אסריס דקמני צרימא לא ידענא מניה דקאי נמי עלה: אכל

תורה או השלם
 1. ואם לא נטמאה האשה ונזדווגה היא ונתקרה ונזדווגה ר"ע.
 כמבאר ב כה
 2. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש כי תששה אשתו ומקעה בו מעלה: כמבאר ב יב
 3. וקבץ איש אתה שכבת זרע ובעלם מעיני אשתו ונתקרה והיא נטמאה ועד אין קיה יהוה לא נתפשה:
 כמבאר ב יג

הגהות הב"ח
 א) בני משומר פשיטא כ"ל ומימה ואילוניות נמחק:
 ב) מוסף רש"י
 מעוברת חבירו ומינקת חבירו. אשה שמת בעלה והיא מעוברת או מניקה אסורה להשא עד כ"ד חדש עין מיעוט וינק (דיבמות לו.)

הגהות הב"ח
 א) בני משומר פשיטא כ"ל ומימה ואילוניות נמחק:
 ב) מוסף רש"י
 מעוברת חבירו ומינקת חבירו. אשה שמת בעלה והיא מעוברת או מניקה אסורה להשא עד כ"ד חדש עין מיעוט וינק (דיבמות לו.)

לאשתו כשרה ואינו נטמא לאשתו פסולה ה"י קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכן צפ"ק דערבין (דף י.) גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתינים לה עד שחלה פשיטא גופה היא מהו דתימא (כי) כאשר ישיט עליו בעל האשה כתיב והאי ממונה דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"י דמאי נפקא לן מהתם דממונה דבעל הוא אצל הכא כיון דאשמועינן דעיקר קרא לדרשא אחרימי מהו לא סלקי דעתא למעוטי מניה מדי וכן פרי"י: אשת ריב. רש"י פי' צפרק חמה ולא צפרק אדם שאסור לקיימה ולא ידענין מנגלן דסריס אדם כגון ששתה כוס עיקרין דאסור לקיימה אי משום האי צרימא דמימתי צפרק שני דיבמות (דף כ:.) וצפרק הערל (שם דף פט:.) פלוג דכא וכתוב שפכה סריס אדם והוקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי וכן וכן אסור לקיים אלא על כרחיך אפלוה דכא וכתוב שפכה קאי דקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פצוע דכה וכתוב שפכה אצל אסריס דקמני צרימא לא ידענא מניה דקאי נמי עלה: אכל